JÄTTEÖRN • Den svala morgonvinden fläktade lätt mot mitt ansikte när jag skyndade mig mot landningsplatsen. Efter tre månaders intensiv utbildning hade dagen äntligen kommit. Det var idag då jag, Feynor, skulle bli en fullvärdig vindryttare. Nafira mötte mig på landningsplatsen och gav mig några sista instruktioner medan vi väntade på att jätteörnen Ghordir skulle anlända. Efter en tid som inte kan ha varit mer än några minuter men kändes som timmar hörde vi äntligen de välkända vingslagen när Ghordir dök fram ur de vaniljvita molnen. När jätteörnen landade kunde jag se att det var min ungdomskamrat Whaliska som landade örnen. Han behärskade örnen som om han vore född på dess rygg. Nafira klappade Ghordir samtidigt som hon viskade något ohörbart i hans öra.

Whaliska hoppade vigt ner från jätteörnens rygg. Han stoppade undan sin tankeflöjt samtidigt som han gav mig en förtroendegivande blick. Nu var det alltså dags för mig att äntra Ghordirs rygg. Denna jätteörn var enorm i storlek och det skulle med lätthet rymmas fyra personer på hans rygg. Ghordir tittade intresserat på mig när han böjde sin nacke för att jag lättare skulle kunna ta mig upp på hans

rygg och sätta mig i sadeln. Visserligen hade jag tidigare flygit, då med Ghordirs broder Soorhir men då var det Nafira som styrde örnen och jag var bara en passagerare. Nu skulle jag för första gången själv rida en jätteörn. När jag satt mig tillrätta i sadeln och remmat fast mig gav Nafira tecknet. Jag greppade min tankeflöjt och satte den mot mina läppar. Med en lätt utandning kom den första tonen och med en gång fick jag en telepatisk kontakt med Ghordir. Han undrade vem det var som satt på hans rygg men när jag gav order om att lyfta lydde han. Hans enorma vingar bredde ut sig och samtidigt som han flaxade tog han några trippande steg och sedan bar det iväg.
På några sekunder var vi flera hundra meter uppe i luften. Den kyliga luften slog mot mitt ansikte men jag brydde mig inte. Jag var bara glad att Ghordir hade lyft istället för att försökt kasta av mig. Jag lät Ghordir flyga fritt och med några kraftiga vingslag tog vi upp fart. Helt plötsligt dök Ghordir mot marken långt där nere. Chocken hade fått mig att tappa flöjten men som tur var hängde den kvar i sitt halsband. Med en kraftansträngning fick jag åter flöjten mot mina läppar. En kraftig blåsning och den telepatiska kontakten återtogs, Ghordir vände upp bara ett tiotal meter från marken. Först undrade jag om det var något bytesdjur som hade fått honom att vända nedåt men sedan förstod jag att jätteörnen hade testat mig. Ghordir bekräftade med ett skratt. Jag beslöt mig att vända hemmåt och några minuter senare landade vi på fältet.
Nahira skrattade när jag druttade på ändan när jag försökte hoppa ner från Ghordirs rygg med samma teknik som Whaliska. Jag skrattade också för nu var jag en av vindryttarna.

Berättat av Feynor, vindryttare av Valkarantia
Präntat av Loke den Kloke

Fakta

Jätteörnar finns i alla skogar i Trudvang där de bygger sina bon på höga kullar där de har utsikt över hela området kring kullen. De varierar mycket i storlek, de minsta är stora som elefanter och de största är stora som mindre drakar.
Jätteörnar är intelligenta varelser, inte lika intelligenta som människor men de har förmågan att tänka logiskt och planera för framtiden. Jätteörnar handlar ofta instinktivt, helst de unga som kan göra de mest orationella handlingar vilket mer än en gång har fått tragiska följder.
Jätteörnar kan inte tala, deras talorgan är inte byggda för mänskligt språk. De är dock mycket skickliga på att läsa individers avsikter genom att titta dem i ögonen.
Jätteörnar drivs av en enorm hunger och en hungrig jätteörn kan attackera varelser större än sig själv för att stilla denna hunger. Detta kan märkas eftersom de flesta jätteörnar har fula ärr efter strider med farliga villebråd.
Alver har sedan järndrakens tid fött upp och använt jätteörnar som riddjur mellan sina städer. Alverna tvingar inte jätteörnarna att gå i deras tjänst men eftersom alverna tar väl hand om och föder jätteörnarna är det många av dem som frivilligt stannar kvar hos alverna.
För att underlätta samarbetet med jätteörnarna tillverkar alverna så kallade tankeflöjtar. Blåser man i dessa flöjtar får man en telepatiskt kontakt med jätteörnen om man befinner sig inom 50 meter från denne.
De jätteörnar som lever i alvernas tjänst brukar lämna dem när de når en ålder av cirka 100 år. Det brukar vara ett sorgligt farväl eftersom de flesta av de örnskötande alverna fäster sig vid sina jätteörnar.

Förmågor

Bedöma avsikt: Om en jätteörn tittar en intelligent varelse i ögonen har den en mycket god chans att bedöma varelsens avsikter. För att lyckas måste jätteörnen lyckas med ett normalt INT-slag. Ett lyckat slag avgör om varelsen har goda eller onda avsikter. Ett fummel resulterar i en grov felbedömning.

Urstam:	?
Hemvist:	Skog
Vanlighet:	Sällsynt
Grundegenskaper:	
Styrka	40
Fysik	35
Smidighet	15
Storlek	50
Intelligens	7
Psyke	13
Spritus	11
Karisma	15
TKP-Sys:	60
TKP:	120

Kroppsdel	1T20	KP
Huvud	1-2	30
Höger vinge	3-5	30
Vänster vinge	6-8	30
Bröstkorg	7-12	60
Mage	13-14	40
Höger ben	15-17	40
Vänster ben	18-20	40

Typålder:	50
Maxålder:	300
Initiativmod:	-2
Skräckfaktor:	Ingen
Skadebonus:	6T6
Förflyttning:	Land 5m, Flyga 70m
Naturligt skydd:	RV 5 (fjädrar)

Jätteörnen kan utföra en av följande attacker varje SR.

Bett	FV 10, 1T10+½ SB
2 klor	FV 14, 1T4+SB

Färdigheter:
Finna dolda ting FV 15, Spå väder FV 15

Förmågor:
Bedöma avsikt